

a Šu 26 zák. čís. 45/1922 i Šu 36 zák. čís. 35/1923) jest jen uživatelem bytu a že v tom směru zákon jeho postavení až do převodu domu na něho klade na roveň poměru nájemníka nebo podobnému poměru obligacnímu, jenž není ovšem poměrem z věcného práva. Ovšem tím není řečeno, že by právní poměr mezi družstvem a čekatelem ohledně domu nemohl býti upraven buď smlouvou nebo stanovami družstva způsobem zvláštním, zejména ohledně investic. Naopak zákon takovou dohodu předpokládá (srv. Kubišta II. 254). Není rozhodno, že se rekursní soud dovolává nařízení čís. 160/1923, ježto v tom směru nenastala změna dřívějších předpisů, jež byly citovány (srv. Kubišta, Zákony o stavebním ruchu I. díl, str. 152, 202 a 232, díl II. str. 53, 110, 178, 180 a 254). Zákony a nařízení o stavebním ruchu dávají předpisy o výhodách stavebních a poplatkových, o udělování podpory, a ohledně poměru čekatele k družstvu stanoví jenom předpisy o určení nájemného a povinnosti, převést rodinný domek na čekatele, a podmínky převodu. Nevylučují tedy, by v jiných směrech nebyl poměr mezi družstvem a čekatelem upraven stanovami nebo dohodou s případným svolením ministerstva sociální péče. Zejména nevylučuje zákon, by o vlastních prostředcích, jež čekatel do stavby věnuje a za něž pořizuje investice, nebyla sjednána dohoda mezi družstvem a čekatelem. Podle Šu 22 vládního nařízení č. 160/1923 patří pak dokonce k stavebnímu nákladu, podle něhož se podpora vyměřuje, kromě vlastních stavebních výloh i náklad na zařízení osvětlení, vodovodu a jiných nutných zařízení a také náklad na úpravu domácí zahrádky. O osudu takových investic, ať již se staly ve způsobu příslušenství nebo přírůstku, rozhodují proto nejprve stanovy družstva a dohoda stran. Dohoda taková o osudu investic může se státi i mlčky činy konkludentními, z nichž beze všech pochybností vychází, že čekatel koná investice jako zařízení trvalé, tedy i pro případ, že se nestane vlastníkem, a družstvo mlčky s tím souhlasí. Není-li tu takové zvláštní dohody o osudu investic, ani mlčky sjednané, řídí se ovšem osud čekatelových investic podle právního poměru, jaký jest mezi ním a družstvem ve příčině rodinného domku, zejména, investoval-li jako pouhý nájemník, ustanovením §§ 1109 a 1097 obč. zák. Nelze proto přisvědčiti ani názoru stěžovatele, že investice čekatelem provedené staly se beze všeho příslušenstvím domku rodinného, ani beze všech výhrad názoru soudu rekursního. Rekursní soud proto právem uznal, že řízení prvního stolu jest kusé pro nedostatek skutkových zjištění, jež ovšem provést dlužno také podle hlediska zde vytčeného.

### Čís. 6507.

**Autodrožkáři nelze zabaviti (§ 251 čís. 6 ex. ř.) jediný automobil, jehož používá k osobnímu provozování živnosti.**

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1926, R II 367/26.)

Návrh dlužníka, autodrožkáře, by byla z důvodu Šu 251 čís. 6 ex. ř. zastavena exekuce, vedená na jeho automobil, soud první stolice zamítl, rekursní soud exekuci zastavil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody:

Není sporno, že dlužník jest drobným živnostníkem a provozuje autodrožkářskou živnost osobně jediným, a to právě zabaveným autem. Tím jsou prokázány podmínky nezabavitelnosti auta podle Šu 251 čís. 6 ex. ř. Námitka stěžovatelova, že dlužník, bude-li mu auto prodáno, uživí se jako placený šofér, přiči se zřejmému úmyslu zákona, jenž nepřipouští exekuce na předměty potřebné k dalšímu osobnímu výkonu výdělečné činnosti drobného živnostníka proto, by mu zachoval výdělečnou samostatnost. Bezpodstatná jest i námitka, že zákon má při této exekuční výsadě na mysli předměty jenom nepatrné ceny, nikoliv však auto v ceně 60.000—70.000 Kč. Nehledíc k tomu, že pro toto ocenění není ve spisech podkladu, a že v zájemním protokole byl pravděpodobný výtěžek prodeje odhadnut jenom na 30.000 Kč, nemá zákon ustanovení, do výše jaké ceny jsou nástroje a stroje řemeslníků a drobných živnostníků vyňaty z exekuce, proto lze jenom z povahy jejich živnosti posouditi, zda se na předmět takové ceny, jako jest auto, Š 251 čís. 6 ex. ř. ještě vztahuje. Tu se však hospodářské poměry vyvinuly tak, že i doprava autem stala se předmětem drobné živnosti a že majiteli auta, jenž ho užívá ku osobnímu provozování živnosti drožkářské, nemůže býti upřeno, že jest drobným živnostníkem. Když tomu tak, nemohou mu býti upřeny ani výhody poskytnuté exekučním řádem drobným živnostníkům. Stěžovatel namítá ještě, že dlužníku pro jeho živnost dostačí i auto levnější, přičemž arci mu takového auta ani náhradou nenabízí, ani netvrdí, že by dlužník sám si je mohl opatřiti, ale ani tato námitka stejně jako další, sice nepřednesená, ale možná námitka, že dlužník ku své živnosti vůbec nepotřebuje auta, poněvadž ji může provozovati obyčejnou drožkou neb fiakrem, neobstojí. Nynějším, článkem VIII. čís. 27 cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. upraveným zněním Šu 251 čís. 6 ex. ř. byly, jak bylo výslovně řečeno v motivech, uveřejněných výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 43 věst., ve shodě s dřívější judikaturou z exekuce vyňaty nejenom předměty nezbytně nutné ku provozování živnosti, nýbrž i takové, jež jsou pro její provoz pouze výhodné, pokud jest jich třeba, by živnost mohla býti provozována v dosavadním rozsahu a takovým způsobem, jak jest dnes i malé živnosti třeba, by zůstala schopnou soutěže. Že by výměnou zabaveného auta za auto menší a levnější, za drožku, neb fiakr byl rozsah živnosti dlužníkovy podstatně dotčen a schopnost soutěže podstatně snížena, nemůže býti pochybno.

**Čís. 6508.**

**Žalobu o zaplacení pohledávky, ohledně níž nedošlo k přerušení řízení podle vládních nařízení ze dne 18. prosince 1924, čís. 274 sb. z. a**